

Sygn. akt IV KK 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2014r.

sprawy **E. G.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 212§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II Ka [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego – J. O. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Dla prawidłowego ustalenia treści zarzutu postawionego E. G. przez oskarżyciela prywatnego – J. O., a więc i jego granic, niezbędne jest zacytowanie odpowiedniego fragmentu aktu oskarżenia wniesionego w dniu 31 maja 2012r. do Sądu Rejonowego w T..

Aktem tym, oskarżyciel prywatny zarzucił oskarżonemu, że:

„- w dniu 1 czerwca 2011r. podczas rozprawy sądowej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w T. Wydział I Cywilny (sygn.. akt I C [...]) pomówił J. O., że ten „...w latach 80 leczył się w K. na głowę...”, a zatem o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności,

tj. o czyn z art. 212§1 k.k.”

Obecnie wnosząc kasację, oskarżyciel oparł ją na zarzucie obrazy art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., wskutek braku rozpoznania oraz pominięcia w rozważaniach w uzasadnieniu wyroku zarzutów z pkt 1-3 apelacji. Jak wynika z uzasadnienia kasacji, skarżący uzasadnił zarzut twierdzeniem, że „pełna treść wypowiedzi oskarżonego wyraźnie świadczy o tym, że zarzut ten dotyczył stanu zdrowia psychicznego oskarżyciela prywatnego w czasie trwania sprawy cywilnej oraz działania w sprawie cywilnej w tymże stanie zdrowia psychicznego” (k. 3 uzasadnienia kasacji).

Powyższe stwierdzenie rzeczywiście jest brzemienne dla oceny zasadności postawionego w kasacji zarzutu.

Stwierdzić zatem wypada jedynie, że treść i granice postawionego zarzutu odtworzyć należy w oparciu o treść aktu oskarżenia sformułowanego osobiście przez oskarżyciela prywatnego. Jak wynika z zacytowanego na wstępie niniejszego uzasadnienia, przytoczonej w całości treści zarzutu, mowa jest w nim wyłącznie o pomówieniu o to, że oskarżyciel w latach 80-tych „leczył się w K. na głowę”. Skarga zatem nie rozciąga się (niezależnie od ewentualnych intencji w tym zakresie oskarżyciela) na pomówienia mające wskazywać na stan zdrowia psychicznego oskarżyciela prywatnego podczas rozprawy cywilnej. Rozprawa ta przywołana została przez oskarżyciela jedynie w kontekście określenia miejsca i czasu, wypowiedzenia zacytowanych słów.

Słusznie Sądy obu instancji rozpoznając sprawę ograniczyły się do sprawdzenia prawdziwości twierdzenia o leczeniu się oskarżyciela w latach 80-tych i w tym zakresie zarzut rozpoznały i uzasadniły.

Nie ma podstaw ku temu, aby czynić Sądowi Odwoławczemu zasadny zarzut, z tego, że nie rozpoznał sprawy w zakresie wykraczającym poza treść aktu oskarżenia. Uzasadnienie wyroku sporządzone przez ten Sąd zawiera natomiast

rzeczowe ustosunkowanie się do treści apelacji, w takim horyzoncie czasowym, jaki wynikał z treści postawionego w akcie oskarżenia zarzutu. Tym samym nie można uznać, że Sąd ten rozpoznając apelację naruszył art. 433§2 k.p.k. lub art. 457§3 k.p.k.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skarżącego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[aw]